

VADER, IN UWE HANDEN

BEVEEL IK MIJNEN GEEST.

“En Jezus, roepende met grote stem, zeide: Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijnen Geest. En, als Hij dit gezegd had, gaf Hij de geest.”

Het ogenblik is nu, na al de droevige uren, gekomen dat de Heer deze aarde verlaten zal.

Het Lam Gods heeft aan de gerechtigheid van de Hemelse Rechter voldaan; de laatste vonken van Gods toorn over de zondige wereld, zijn geblust.

Het offer is gebracht, en, alles wat er nodig was om de breuk tussen God en de mensen te herstellen, was volbracht.

De strijd is teneinde en de overwinning is behaald.

De Man van smarten zal nú de geheimen Gods ontsluiten. De Leeuw uit Juda's stam heeft overwonnen, en, nu rest Hem niets meer dan over Zijn geest te beschikken.

Hij, die Zélf over Zijn lijden beschikte, beschikte ook over het ogenblik dat Zijn geest het lichaam verlaten zou.

Hij stierf, zoals er nimmer een ander stierf.

Van tevoren had de Heer gesproken: **“Niemand neemt het -leven van Mij, maar Ik leg het Mijzelve af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht om het wederom aan te nemen; dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen.”--Johannes 10:18.**

Zijn dood was Zijn laatste daad in het vlees; Zijn geest beval Hij aan de Vader; Hij heeft met het lichaam afgerekend en dat zal Hem een laatste dienst bewijzen door met een grote stem de laatste woorden uit te spreken.

Er viel niets meer voor Hem te doen; want alles wat Hij op Zich genomen had, heeft Hij voltooid.

Wat een ogenblik; stervende offerde Hij Zich volkomen; Hij maakte Zichzelf vrijwillig machteloos en gaf Zijn geest in des Vaders handen.!

Zijn eerste woord dat Hij aan het kruis sprak, begon met God aan te roepen als Zijn Vader; en, Hij doet dit ook in Zijn laatste kruiswoord.

In dien tussentijd is daar een geweldige zielsworsteling geweest, zó zelfs, dat Hij het gevoel had dat Hij geheel van Zijn Vader verlaten was en daarom moest uitroepen: **“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten.?”**

Als de Zoon van des vaders welbehagen heeft Hij in gehoorzaamheid de wil van Zijn Vader volbracht, en dáárom is nu het uitspreken van de Vadernaam een overwinningsuitroep.

Het laatste woord van de Heer dat Hij op het kruishout sprak, was weder de heerlijke vervulling van dat, wat de Schrift van te voren had getuigd.

David, die in zijn vervolgingen het type is geworden van het lijden des Heren, heeft, in de benauwdheid van zijn ziel, óók dit woord gesproken: “In Uwe handen beveel ik mijn geest.” **Psalm 31:6.**

In **Jesaja 53:10**, profeteerde Jesaja: “Als Zijne ziel zich tot een schuldoffer er gesteld zal hebben, zo zal hij zaad zien.”

En, de Heer Zélf had gesproken: “Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft het alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort.” **Johannes 12:24.**

Hij beval Zijn geest aan de Vader, en, terwijl Zijn lichaam in de schoot der aarde rusten zal, zal Zijn geest tot de heerlijke arbeid overgaan om in het rijk der doden de prediking van de volbrachte overwinning te brengen, zoals Petrus het zegt: “Want Christus heeft ook ééns voor de zonde geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest. In dewelke Hij ook, heengegaan zijnde, de geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft.” **1 Petrus 3:18,19.**

En David bezong profetisch deze daad wanneer hij sprak: “Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o, Here God.” **Psalm 68:19 .**

Stervende heeft de Heer zich volkomen geofferd.

Maar, levend gemaakt naar de Geest, trad Hij op als de leeuw uit Juda's stam om aan de gebondenen in de Hades vrede te verkondigen door het bloed van het kruis.

Zó zal Hij verheerlijkt worden, zowel óp en ónder, alswel bóven de aarde.!

De grote kloof is gedempt; als Hogepriester ging Hij henen om in de vele woningen voor een ieder een plaats te bereiden.

Onder de lieflijke stralen van dit laatste kruiswoord, gaat de Zonne der Gerechtigheid onder, om des te heerlijker te verrijzen.

Het laatste woord is nauwelijks door de Heer gesproken, of er geschieden ontzettende tekenen.

Mattheus schrijft hierover: “En zie, het voorhang des Tempels scheurde in tweeën, van bóven tot beneden, en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden, en de graven werden geopend en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde ná Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn aan velen verschenen. En de hoofdman over honderd, en die met hem Jezus bewaarden, ziende de aardbeving en de dingen die geschied waren, werden zeer bevreesd, zeggende:”waarlijk, deze was Gods Zoon.”

En, Lukas voegt hieraan toe: “En alle de scharen die samengekomen waren om dit te aanschouwen, ziende de dingen die geschied waren, keerden weder, slaande op hunne borsten.”

Wanneer wij dit lezen, dan denken wij aan de berg Sinai, toen Mozes het volk van Israël rondom die berg had verzameld.

Toen kwam de Here God neder om Zijn bevelen te geven en de tien geboden. **Exodus 20:1-17.**

Onder de geweldige tekenen van Zijn ongenaakbare majesteit daalde Hij neder onder het geluid van een zeer sterke bazuin en het geluid van een zware donder, terwijl de gehele berg beefde.

Toen het volk dat zag, week het terug en stond van verre en zei tegen Mozes: **“Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God niet met ons spreke opdat wij niet sterven!”**

“En Mozes, zó vreselijk was het gezicht, zeide: ik ben gans bevreesd en bevende.”Hebreeën 12:21.

Op deze wijze bracht God het volk tot de erkenning dat zij een Middelaar nodig hadden om tot Hem te genaken. **Deuteronomium 5:22-29.**

Zo werd Mozes erkend als de Middelaar voor de tijd van het Oude Verbond.

De schaduwen van het Oude Verbond vloden heen toen de Here Jezus het offer had gebracht, en zie, de aarde beefde en de steenrotsen scheurden toen Hij gesproken had.

De hoofdman en die met hem waren, beleden: **“waarlijk deze is Gods Zoon.”**, en het volk vluchtte van schrik en ontzetting, slaande op hunnen borsten.

Welk een overeenkomst.! Máár, men verstond het niet.!!

De aarde beefde, maar deze aardbeving was geen ramp, en, wij wagen het om het een beven van blijdschap te noemen, want, voor de aarde die zuchtte onder de vloek van de zonde, zou verlossing komen.

Die aarde, die doorweekt is van bloed en tranen en die het stof van duizenden bij duizenden bewaart, en, sedert de dood van de rechtvaardige Abel haar schoot ontsluit voor allen die stierven, die aarde, die een aanzien gekregen heeft van één groot graf te zijn, wacht nú een blijde toekomst in de wedergeboorte aller dingen.

De gedaante van deze wereld gaat voorbij; in de Dag des Heren, zo zegt Petrus, zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen zullen branden en vergaan en de aarde en de werken die daarin zijn zullen verbranden. **2 Petrus 3:10.**

Door vuur gelouterd, zal zij met de nieuwe hemel vereend, tot in eeuwigheid de woonstede zijn van de zalige verlostten.

Terstond nadat de Heiland Zijn laatste woord gesproken had, en het hoofd had gebogen, begon de Here God van de Hemel te spreken, en zie, tegelijk met de aardbeving scheurde het voorhangsel van de Tempel middendoor.

De bedeling van de schaduwen had afgedaan; wat verborgen was werd openbaar.

De toegang tot de Here God was voor een ieder vrij nu deze Middelaar inging door de voorhang van Zijn eigen vlees om altijd voor het aangezicht des Vaders te staan in de Hemel der Hemelen en voor Zijn volk te pleiten.

Voortaan zijn er geen verzoenende offers meer nodig want het bloed van Christus reinigt van alle zonden.

“De graven werden geopend en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt.”

Terwijl op de aarde de discipelen en discipelinnen van de Heer in diepe rouw en smart neerzaten om hun dierbare Meester te bewenen, vindt er in het Rijk der doden een geweldige gebeurtenis plaats.

Heilige ontslapenen worden opgewekt na de opstanding van de Heer en verschenen aan vele in de heilige stad.

Deze getuigen moesten het geloof versterken van allen die twijfelden over het wonder van de opstanding.

De Farizeeërs gingen heen om te beraadslagen en om te verhinderen dat de Heer ten derde dage zou opstaan, zoals Hij gezegd had.

En, inderdaad werd hier het woord bevestigd: **“Die vuil is, dat hij nog vuiler worde.”**

De geweldige tekenen bij het sterven van de Heer hebben hen wél getroffen, maar zó, dat zij, toen zij deze tekenen zagen en daaruit opmaakten dat de Heer wel eens zou kunnen opstaan, dat zij toen met een troep soldaten deze opstanding verhinderen wilden.

De schare ging heen, zich slaande op de borst.

Zij, die geroepen hadden: **“Kruist Hem, kruist Hem.”**, vreesden nu en overdachten nu dat zij verkeerd gedaan hadden.

Er waren ook nog anderen die door al deze tekenen verschrikt waren, en, hierbij denken wij in het bijzonder aan de vrouwen die op de kruisheuvel waren gebleven totdat alles was geschied.

Wellicht zijn er enkelen naar Maria gegaan om aan haar te vertellen dat haar Zoon gestorven was; en, wij twijfelen er niet aan of zij hebben Jozef van Arimathea en Nicodemus geholpen om met tedere liefde hun Heer en Heiland aan de schoot der aarde toe te vertrouwen.

Zó daalde de Zon ter kimme, en de Sabbat brak aan.

Terwijl de vrouwen en de discipelen rustten naar het gebod, ging de Heer in de rust Gods.

Hij, door Wien alles is, heeft Zélf van Zijn werken gerust en heeft de rust bereid voor allen die in Hem geloven.

Allen die ontslapen zijn, zijn ingegaan in de rust die er is voor het volk van God, en wachten op de morgen van dien groten dag der Opstanding, de nieuwe dag waarop geen nacht meer zal volgen.

Wie in Christus is, die mag verzekerd zijn dat zijn geest in leven en in sterven in des Vaders hand is.

“Jezus Christus, die de Getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van de Koningen der aarde, Hem, die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijnen Vader, Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.” **Openbaring 1:5,6.**

MARAN—ATHA.!

DE HEER KOMT.!

[Terug naar inleiding](#)